

časopis pro svobodný život

Z ráje do ráje

▶ Slovo, které nechceme slyšet

▶ Návrat do ráje

▶ Bible - neobyčejná kniha

▶ Utrpení bez útěchy?

▶ Náboženství - stačí to?

**Jak vychovat dítě, aby mělo
pocit odpovědnosti
k jiným lidem.**

Slovo, které nechceme slyšet

Josef Hrdinka Ph.D., kazatel Církve adventistů s.d. v ČR.

*Podobně jak
se lidé učí
rozumět nově
vznikajícím
slovům,
přestávají
rozumět
výrazům, které
lidé používali
v dřívějších
dobách.*

Žijeme v době informatiky. Bouřlivě se rozvíjejí nové informační technologie. Lidé potřebují a chtějí efektivně komunikovat, protože chtějí být úspěšní a šťastní. Jsme však svědky určitého paradoxu – navzdory moderním komunikačním možnostem dnešní lidé nejsou šťastnější a vzájemně si nerozumí. Dokonce mnozí lidé nerozumí ani sami sobě. Jednou z příčin je skutečnost nepochopení některých klíčových principů života. Podobně jak se lidé učí rozumět nově vznikajícím slovům, přestávají rozumět výrazům, které lidé používali v dřívějších dobách.

Posun významu slov

Jako příklad mohu uvést oblast rodinných vztahů. V rozvinutých zemích se rozvádí takřka každé druhé manželství. Zamilovaní mladí si vyznávají lásku a slibují věrnost až do konce života, aby se po několika letech bolestně rozešli. Problém je tak závažný proto, že dnešní člověk dal slovu láska nový, jiný význam. Láska emocionální, zážitková, erotická a hedonistická nahradila lásku vědomou, dobrovolnou, trpělivou, obětující a obohacující druhého člověka. Skutečnost, že toto slovo popisující základ vztahu dostalo nový význam, narušila krásu a sílu skutečné lásky. Ve světě přesyceném nenávistí, násilím, nevěrou a honbou za požitky, mladí lidé ve skutečnosti ani nevědí jak skutečná láska vypadá.

K podobnému posunu významu došlo zejména u slov spojených s oblastí náboženství a církve. Evropa je statisticky nejvíce sekulárním kontinentem na světě, avšak zdánlivě křesťanská Amerika se svým náboženským formalismem na tom není o nic lépe. Slova jako je Bůh, spasení, víra, pokání, modlitba, Bible, Boží království, svatost, ospravedlnění, desatero nebo démon, satan, nepravost či hřích, mají pro typického moderního člověka velmi mlhavý a neurčitý význam. Ve skutečnosti jsou to »cizí slova«, i když jsou vyslovena v mateřském jazyce. Avšak nehledě na to, nakolik moderní lidé těmto slovům rozumí, tyto výrazy popisují důležité skutečnosti pro lidský život.

Co by se změnilo

Vezměme například slovo Bůh. Dokážeme si představit, co všechno na světě a v našem životě by bylo jiné, kdyby lidé brali vážně skutečnost, že Bůh existuje? Skutečnost, že stvořil náš svět a stvořil člověka ke svému obrazu. Skutečnost, že je dobrý a chce lidem pomoci. Skutečnost, že se lidem zjevil v osobě Ježíše Krista. Skutečnost, že slyší lidské modlitby a pomáhá lidem v životě. Skutečnost, že má moc lidem vrátit život. Skutečnost, že připravuje věčné »Boží království«, do něhož chce skutečně vzít lidi? Přemýšlím nad tím, co všechno v lidském životě by bylo jiné, kdyby lidé vzali vážně obsah slova Bůh. Kdyby se o skutečnosti Boží existence přesvědčili odpovědně smýšlející lidé, jejich život by se radikálně změnil. Naučili by se s Bohem počítat, komunikovali by s ním, zaměřili by svůj život na hodnotné cíle a počítali by s jeho příslibem, že je vezme do svého království. Žili by úplně

Pokračování na straně 13

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@t-online.de
Tel/Fax: 0049 8024-473152
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCCPP

Layout: video-musik.de

Tisk: Duotisk
Těškovice 61
747 57 Velká Polom

2	Slovo, které nechceme slyšet
Josef Hrdinka Ph.D.	úvodník
4	Jak vychovat dítě, aby mělo pocit
odpovědnosti k jiným lidem.
Ivana Trunečková	téma
5	Co nám Bůh nabízí.	k zamyšlení
6	Bible - neobyčejná kniha
Milan Latka	základní informace
10	Utrpení bez útěchy?
Peter Hahne	Ježíš hojí!
14	Tygr a Tom
pravdivý příběh pro děti i dospělé	character classic
16	Nabídky	
18	Náboženství - stačí to?
Jim Hohnberger	Ježíš hojí!
21	Pravá svoboda	drobnosti
22	Návrat do ráje 3. část
Jaroslav Juřica	pokračování
24	Naším čtenářům	

*Všeliké zajisté Písmo od Boha jest
vdechnuté, a užitečné k učení, k
trestání, k napravování, k správě,
kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl
dokonalý člověk Boží, ke všelikému
skutku dobrému hotový.*

Bible Kralická, 2. Tim 3, 16.17

Jak vychovat dítě, aby mělo pocit odpovědnosti k jiným lidem.

IVANA TRUNEČKOVÁ

Jeffrey, devítiletý chlapec, shodil tříletého bratra Nikiho do bazénu. Pak se posadil do lehátka a díval se, jak se »malý« topí. Při policejním výslechu se choval lhostejně a v žádném případě neměl pocit viny.

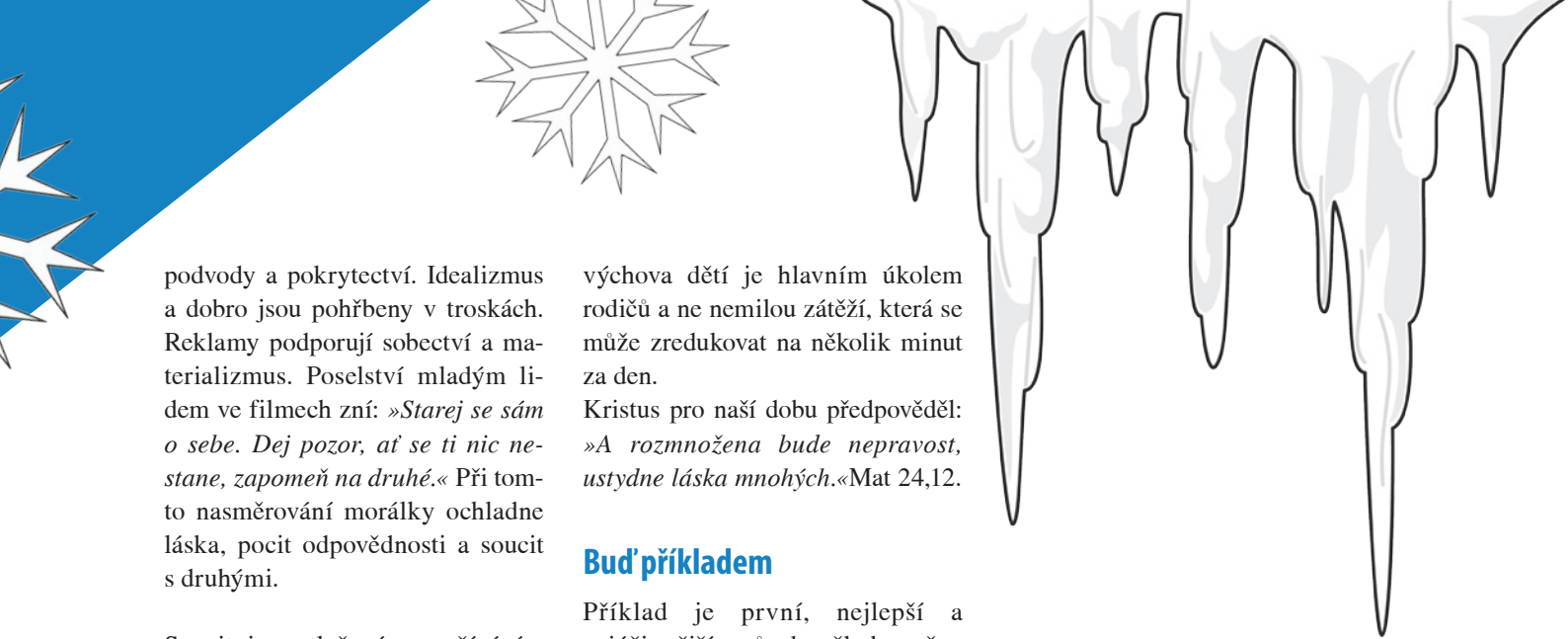
Foto: video-muska.de

Zdá se, že je to velice drsný případ. Je v dnešní době ojedinělý? Ten, kdo poslouchá zprávy v rozhlasu nebo v televizi, najde rychle odpověď.

Jak se stalo, že dítě nemá cit pro spravedlnost a bezpráví? Jak přijde vůbec na myšlenku, působit druhým bolest, strach a utrpení a ještě se z toho těšit? V tomto problému ale nejsou hlavními viníky děti, jsou to dospělí. Kde však vězí kořeny bezcitnosti?

Žijeme ve světě lhostejnosti

Společnost otupuje naše city. Zprávy v médiích nás denně bombardují hroznými událostmi, které se týkají tisíců lidí. Přírodní katastrofy jsou na denním pořádku, stejně jako různé skandály,

podvody a pokrytectví. Idealismus a dobro jsou pohřbeny v troskách. Reklamy podporují sobectví a materialismus. Poselství mladým lidem ve filmech zní: *»Starej se sám o sebe. Dej pozor, ať se ti nic nestane, zapomeň na druhé.«* Při tomto nasměrování morálky ochladne láska, pocit odpovědnosti a soucit s druhými.

Soucit je potlačován používáním hrubých slov, pýchou, nepřátelstvím, egoizmem, lakomstvím a arogancí. V takovém ovzduší nemůže existovat soucit, ať s lidmi nebo i se zvířaty.

Mnohé děti jsou osamělé. Ze školy se vrátí do prázdného bytu. Rodiče přijdou domů až večer, velmi unavení, vyčerpaní a s napjatými nervy. Nemají čas ani chuť mluvit se svými dětmi. Mladí lidé zůstávají často sami se svými otázkami, nejistotou a starostmi. Rodičové, kteří zanedbávají stranou své děti pro nedostatek času či nezájem, nevstíjí svým dětem pocit soucitu s druhými lidmi. Až budou staří a sami budou potřebovat pomoc, hořce na to doplatí ... Ale to není všechno. Nedali svým dětem ty nejlepší věci života: schopnost mít někoho rád, smysl pro společenství a důvěru.

Studený svět bez lásky brání stále většímu počtu dětí, aby vyrůstaly v soucitné lidi. Ale jak se může soucit vyvíjet, když nevědí, jak se správně chovat k sobě navzájem? Rodiče nesou hlavní zodpovědnost za předávání těchto hodnot dětem. Zodpovědnosti je nikdo nezabaví. V Bibli máme napsáno, co je požadováno po rodičích: *»A budeš je (slova Božího zákona) často opakovat synům svým a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, léhaje a vstávaje«.* (5 Moj 6,7) To ale předpokládá, že

výchova dětí je hlavním úkolem rodičů a ne nemilou zátěží, která se může zredukovat na několik minut za den.

Kristus pro naši dobu předpověděl: *»A rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.«* Mat 24,12.

Bud' příkladem

Příklad je první, nejlepší a nejúčinnější způsob někoho něco naučit. Naše činy ukážou, co je pro nás důležité. Činy jsou *»hlasitější«* než naše slova.

Například péče o malé dítě dává rodičům mnoho možností projevit soucit. Děti nás přitom pozorují a učí se od nás.

Jednoduchý příklad ze všedního dne. Dvouletý Pavel upadl na schodech. Po vteřině ohromení se ozval pláč. Nestalo se téměř nic, ale pocit bolesti je subjektivní záležitost. K tomu je zapotřebí jen jedno, vzít plačící dítě na klín a pohladit ho. Pláč slábne až úplně utichne. Ani ne pět minut a je úplný klid a spokojenost na obou stranách. Malá investice času se vyplatila. Dítě se učí důvěřovat matce. *»Mami, pomoz mi.«* A mami pomůže.

V každodenním životě máme dostatek příležitostí projevit soucit. Když například, rodina navštěvuje staré nebo nemocné lidi, děti poznají jejich potřeby a nebudou se jich bát. Později se přiblíží k takovým lidem bez strachu a budou se chovat otevřeně a přátelsky.

Používej příklady z Bible

Když jsou biblické události podávány dětem formou odpovídající jejich věku, pomohou vychovat z dítěte soucitného člověka. Zde najde uplatnění dětská Bible.

Dobrým začátkem může být například příběh o milosrdném samaritánovi. (Luk 10) Děj vypráví Kristus a ukazuje, že máme mít rádi všechny lidi. Dalším příkladem může být příběh o marnotratném synu. (Luk 15,11-32) Odpuštění, milosrdenství a otcova láska ukazují Boží postoj k nám.

Jako rodiče vychováváme své děti, ale sami se také musíme soucitu stále učit. Bůh před nás postavil vysoké cíle. Prosme Ho o moudrost pro správné rozhodování při výchově našich dětí. □

Ivana Trunečková

**Kristus pro
naší dobu
předpověděl:
»A rozmnožena
bude nepravost,
ustydne láska
mnohých.«
Mat 24, 12.**

Bible

neobyčejná kniha

MILAN LATKA

Jak číst Bibli

Bible je sice jedinečným literárním skvostem, ale Bůh od nás očekává, že v ní budeme hledat nejenom krásu slova. Vždyť ona sama o sobě vypovídá, že neobsahuje pouze nějaké »vtipně vymyšlené báje«, ale přináší nám svědectví o živém Bohu a o záchraně, kterou nabízí všem lidem. Cílem studia Bible nejsou ani historické zprávy, i když je jimi plná. Na nich nám chce Bůh ukázat, že on sám je Pánem dějin a že ohlášený plán záchrany člověka dovede vítězně ke konci.

Bibli také nelze číst jen z dlouhé chvíle, nebo prostě proto, že si někdo »chce něco přečíst«. Jsou takoví věřící, kteří se domnívají, že četbou Bible splní »svou náboženskou povinnost« nebo že tím vykonají »něco pro Boha«. To je však naprosto nesprávný přístup k Bibli. Vždyť Bůh nepotřebuje nás lidi, ale my potřebujeme jeho. Jestliže čteme Bibli, pak z toho nemá prospěch Bůh, ale my sami.

Jak dát Bibli příležitost, aby nám byla k užítku a aby pro nás »něco učinila«? Použijme obraz, který nám nabízí Bible sama: Ona se sama nazývá »chlebem«. Chléb je určen k nasycení. Jestliže ho však někdo rozláme a rozhází po zemi, bude hladovět dál a chléb nebude mít příležitost být k užítku něco pro člověka učinit. Chléb je užitečný jenom tehdy, když je přijímán jako pokrm když ho lidé jedí, když se jím sytí. Také Bible má schopnost nasycit duši člověka, je ovšem nutné, dát jí příležitost a přijímat ji jako chléb. Sebevětší množství čisté a osvěžující vody neuhasi žízeň, pokud se jí žíznivý nenapije. Bible se právem nazývá živou vodou. Nikomu však nebude k užítku, pokud se mu nestane nápojem.

Závěrem musíme dodat jedno: V minulých desetiletích jsme byli poučováni, že je jedna lidská vlastnost, která je pro rozvoj charakteru škodlivá: je to pokora. Jejím protikladem je pýcha. Proč se o tom zmiňujeme v souvislosti s využitím hodnot, které Bible nabízí? Hodnoty Bible zůstávají totiž pyšnému člověku uzavřeny.

Lék nepřijímá ten, kdo je zdravý nebo alespoň ten, kdo si myslí, že zdravý je. Lék bereme tehdy, když víme, že nejsme zcela zdraví, když se necítíme dobře. A co je pro používání léku příznačné na jeho užívání se vztahují určitá pravidla, která určil lékař. Bible je lék, který je nutné brát podle

Foto: Duotisk

Bohem vydaného předpisu a ten je srozumitelný a prostý: Bůh nám v Bibli oznámil, že my lidé jsme zasaženi chorobou, která se nazývá hřích. Tuto nemoc, kterou nelze na světě nevidět: Závist, sobectví, lakomství, hněv, lež, vzájemná neúcta ... to jsou projevy choroby hříchu, se kterými se setkáváme v životě. Bůh nás však chce uzdravit. Je ovšem potřebné v první řadě si přiznat, že jeho nabízenou pomoc potřebujeme to zn.: Přiznat, že jsme hříšníci a potom je nutné uznat Boží svrchovanost autoritu »Lékaře«, který nám podává spolehlivý a osvědčený lék. A k tomu je potřeba vzdát se pyšného postoje a pokorně přijmout nabízenou pomoc.

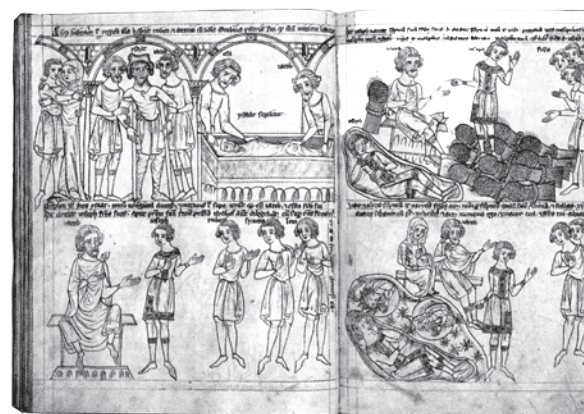
Pro čtení Bible je nutné vyhradit si čas. Chvilky, které nad ní strávíme nejsou nikdy ztrátou, ale vždy jen ziskem a obohacením. Správně čte Bibli ten, kdo přijímá její poselství jako zvěst právě jemu určenou. Je potřebné dát stranou vše, co rozptyluje a odvádí pozornost. Vyplatí se zapomenout na chvíli na všechny záležitosti a starosti všedního života. Bůh nás chce oslovit, a my mu k tomu musíme dát příležitost. Je dobré, zvolit si pro čtení Bible pravidelný čas a to nejlépe v takovou denní dobu, kdy nejsme příliš unaveni. S unavenou myslí je obtížné soustředit se na hluboké myšlenky, které Bible obsahuje a vždycky to pak znamená ochuzování se o hodnoty, které nám Bůh je připraven dát.

Je mnoho lidí, kteří si Bible na jedné straně vážící, ale přitom se jim stala jakýmsi fetišem. Do kostela nebo modlitebny ji nenosí, protože jim stačí, když z ní při bohoslužbách přečte něco kazatel. A doma ji otevírají jen tu a tam náhodně, aniž by se pokoušeli porozumět jejímu poselství. Snad se nechávají některými jejími oddíly i nadchnout a zmocní se jich chvilkové dojetí ale to je vše. Mnoho lidí dalo Bibli stranou, protože ji začali číst jako jiné knihy. Přečetli několik prvních kapitol

ze Starého zákona, a když se dostali k rodokmenům nebo k popisu svatyně starých Izraelitů, ztratili o Bibli zájem, protože všemu nerozuměli. Taková postupná četba Bible je vhodná pro toho, kdo se s ní již dříve podrobněji seznámil. Pomáhá k prohloubení a oživení toho, co jsme již předtím prostudovali. Pro začátek je nutné nechat se někým vést a Bibli spíše studovat než souvisle číst. Studium pod vedením zkušeného »písmáka« je nedoceníitelné. Nedoceneným prostředkem pro porozumění Bibli je modlitba. Je to klíč, kterým otevíráme hloubky této knihy. Je osvědčené přečíst si z Bible určitý oddíl, a pak se soustředit na jeho obsah, abychom zjistili myšlenku, kterou Bůh do verše vložil.

Rozhodně se vyplatí studovat Bibli podle určitého plánu. Bible obsahuje 66 knih, a proto je nutné, aby se v nich čtenář od počátku uměl orientovat. Prvním předpokladem je znalost pořadí jednotlivých knih Starého a Nového zákona. Dále je prospěšné seznámit se s charakteristikou jednotlivých knih. To znamená u starozákonních knih znát rozdíl mezi knihami historickými, prorockými a poetickými, v Novém zákoně pak vědět, že evangelia líčí život Ježíše Krista, kniha Skutků apoštolů přibližuje dějiny ranné křesťanské církve, epištoly jsou dopisy a poslední kniha Bible je kniha prorocká. Existuje jeden citát, který připomíná tři skutečnosti, které určují správný vztah k Bibli: »Autorem této knihy je Bůh, jejím předmětem je pravda a účelem moje spasení.«

Čti a hledej! Bible není zábavnou knihou, v které bys jen obracel listy. Bible obsahuje pravdu Boží. Porozumíme jí, když budeme číst pomalu a s velkou pozorností. Pokusme se o to následovně: Po prvním přečtení určité části zavřeme oči a pokusme se vyprávět znovu to, co jsme přečetli. Pak čteme oddíl znovu a

Bible Velislavova

zatrhneme si slova nebo verše, které se nám zdají být důležité. Když jsme přečetli oddíl po třetí, vyhledejme si paralelní texty a podívejme se eventuálně i do jiných překladů. Takové čtení Bible je pomalé, ale vyplatí se!

Čti a přemýšlej! Bible není časopisem, který přečteš a odložíš. Bible je chlebem Božím. Nestačí, když si necháme slovo Boží kazatelem rozmělnit«. Musíme se učit sami se jím žít. Tomu se učíme cvikem. Užitečné by přitom mohly být následující otázky: Co mne učí tato stať o Bohu? Co praví o Ježíšovi, o lidech, o mně? Co žádá slovo Boží ode mne? Co mi dává? Který můj hřích tím odkrývá? Kterou vinu musím přiznat? Za co mám děkovat? Oč mám prosit? Která Biblická myšlenka mne má dnes doprovázet? Co musím nyní činit?

Čti a modli se! Bible není román. Ten se čte bez modlitby. Bible obsahuje Boží radostnou zvěst o Ježíši Kristu. Neměli bychom naslouchat když k nám Bůh promlouvá? Neměli bychom radostně a vděčně dbát všeho, co nám Bůh z lásky sděluje? To se podaří jen na modlitbě. To není vnější forma, když před čtením Bible se v duchu pomodlíš: »Pane, pomoz mi, abych rozuměl tvému slovu. Mluv ke mně ty sám.«

Čti pravidelně! Bible není naučný slovník, který používáme jen někdy, když chceme vědět něco zvláštního. Bible se otevře jen tomu, kdo v ní

čte denně. Nečteme ji jen proto, abychom nashromáždili vědomosti. Čteme ji, protože potřebujeme Ježíše. Kde jinde jej však najdeme, než v jeho slově? Kdo s milujícím srdcem hledá Ježíše, setká se s ním ve slovech Písma.

Čti a žij! Bible není vědeckou knihou, ale knihou života. Jistě nám podává vzácné poznatky. Dává nám však mnohem víc. Chce nám zprostředkovat život, a to život věčný. Když Ježíš s námi mluví, pak je to vážná věc. On nejen osekává, že jej chceme slyšet, ale že ho budeme také poslouchat. Když hovoří s námi o našem hříchu, pak nám zbývá jen jedno: vyznat a zanechat. Když nám podává příkaz, pak zůstává jen jedno: příkazu uposlechnout. Kdo ho slyší, musí mu cele náležet. To nejdůležitější je přijmout do srdce Ježíše, který nám je Slovem, přijmout jej do mysli a žít plným životem pravdy.

Skutečnosti dokazující inspirovanost Bible

Uvádíme skutečnosti a svědectví, na kterých je založena pevná víra křesťanů, že Bible je Boží knihou.

1. Na prvním místě uvedme skutečnost, že pisatelé Biblických knih sami potvrzují božskou inspiraci. Jen ve Starém zákoně lze nalézt na více než 3.800 místech výslovná svědectví pisatelů, že čtenářům předkládají Boží slova a poselství. Např. Mojžíš 420x potvrzuje, že tlumočí Boží zvěst. Izaiáš, Ezechiel, Jeremiáš, Ámos a Zachariáš spontánně prohlašují, že jsou tlumočníky Božího slova. S podobným svědectvím se setkáváme i u novozákonních pisatelů.

2. Inspiraci Starého zákona několikrát potvrdil i Ježíš Kristus.

Uznával autoritu SZ, často se na něj odvolával a Písmo prohlásil za nezrušitelné a věčně platné. Svůj příchod na tento svět a události s tím spojené Ježíš považoval za naplnění inspirovaných Písem starozákonních proroků.

3. Inspiraci potvrzují splněná proroctví. Bible obsahuje vedle historických zpráv i četná proroctví, která jsou dokladem božské inspirace. Proroctví Bible nelze srovnávat s různými věštbami, které se buď nevyplní, nebo jsou tak formulovány, že je lze vždy nějak vysvětlit. Jestliže některý věštec na počátku války předpověděl, že »velká armáda bude poražena« nebo že »mnoho vojska bude pobito«, pak měl vždy naději na splnění svého proroctví, protože v každé válce bývá mnoho mrtvých a jedna armáda bývá vždy poražena. Biblická proroctví velmi často zacházejí do podrobností a většinou hovoří o událostech, které se naplnily až po uplynutí celých staletí.

4. Další tedy již čtvrtou skutečností, která svědčí o inspiraci Bible je obdivuhodná jednota myšlenek při tak velkém množství pisatelů. K napsání Bible použil Bůh více než 40 osob. Byli to lidé, kteří se většinou navzájem neznali. Vždyť žili postupně v údobí delším než jeden a půl tisíce let. Tito pisatelé pocházeli z různých sociálních a společenských vrstev Všechno, co člověk činí, je nedokonalé, i když má sebevětší vzdělání a zručnost. U Bible je však pozoruhodné, že při různých povah pisatelů a při rozličných podmínkách a okolnostech, ve kterých jednotlivé spisy vznikaly, byla zformována kniha, jež tvoří obdivuhodný celek. Pisatelé často vyjádřili Boží pravdy, které daleko přesahovaly jejich chápání. A co je zajímavé: některé zdánlivě nejasné skutečnosti sdělené jedním pisate-

lem, jsou často vysvětleny jinými pisateli, kteří žili dávno před těmi, jejichž nejasné místo vysvětlují.

5. Božskou inspiraci Bible také potvrzuje její trvalá aktuálnost. Kolik knih dal lidstvu starověk! Řečníci a římské filozofy, dávní učenci, historikové a literáti napsali knihy, kterými by se daly naplnit dlouhé řady regálů v knihovnách. Lidé se o nich většinou něco dozvědí v hodinách dějepisu, zatímco jejich hlubšímu studiu se věnuje pouze úzký kruh specialistů. Naproti tomu Bible, která má také svůj původ ve starověku, je knihou stále živou. Čtou ji nejenom teologové a vzdělaní lidé, ale i ti nejprostší. Její četbě naslouchají dokonce i analfabeti. Vždyť je překládána i do jazyků a nářečí, kterými mluví jen málo početné skupiny, žijící někde v pralesích nebo v krajích věčného ledu. To svědčí o tom, že jejím autorem nejsou lidé s větší nebo menší vzdělaností, ale Bůh, který své zjevení určené pro vzdělané i prosté uložil do spisů psaných lidskou rukou.

6. Za zamyšlení stojí i nezničitelnost Bible. Těžko bychom nelezli knihu, která by na jedné straně byla tak oblíbená bez nadsázky se dá říci, že milovaná a na druhé straně tolik pronásledovaná. Za žádnou jinou knihu nepoložilo tolik lidí život, ale na druhé straně žádná jiná kniha nebyla tak ničena a likvidována jako Bible. K jiným knihám zůstávají lidé lhostejní, zatímco před biblí buď utíkají nebo se jí podřizují. Třebaže měla a má stále své nepřátele, přece je nejvíce překládanou a vydávanou knihou. Biblické společnosti pravidelně uveřejňují, v jak velkých nákladech Bible vychází a do kolika jazyků a nářečí byla přeložena. Tato čísla však mají jen krátkou platnost, protože se rok od roku mění, tak jak přibývá počet nových překladů a vydání.

7. Daly by se uvést ještě jiné skutečnosti svědčící o inspiraci Bible. Za všechny lze vzpomenout ještě vliv Bible na člověka. Bible je kniha, ze které můžeme čerpat útěchu, povzbuzení a sílu k životu. Je to ovšem i kniha, která člověka znepokojuje, protože v ní hříšný člověk stojí před svatým Bohem. Nesčetné příklady tento vliv Bible nezvratně potvrzují. Alkoholici, narkomani, zločinci, zloději a vrahové změnili svůj život, když se nechali oslovit Božím slovem. A nemusí to být vždy jenom lidé vyvržení z lidské společnosti, jejichž život Bible změní. Kolik mužů a žen bylo nešťastných jenom proto, že si nerozuměli se svými bližními, protože v jejich srdci vládla závist, ješitnost, sobectví nebo pýcha. Kolik lidských srdcí tvrdých jako kámen muselo Boží slovo rozbít, aby k němu mohla proniknout hřejivá láska, kterou do nich chce Bůh vložit, aby z nich pak vzařovala dál.

8. Pisatelé Bible sami tvrdí, že skrze ně mluvil Bůh. V Bibli je asi 2000x řečeno: »Toto mluvil Hospodin!« Pisatelé Bible byli nástroji, skrze něž Bůh oznamoval svou vůli. Nepsali proto myšlenky své, ale to co jim Bůh vnukl skrze Ducha svatého. Pisatelé Bible si vzájemně neodporují, přestože každý žil v jiné době a na jiném místě. K tomu je ještě zapotřebí vzít v úvahu prostředí, ve kterém byla Bible psána. Některé její části byly napsány v královských palácích, jiné ve vyhnanství a některé dokonce i ve vězení. Kdyby jinou knihu psalo tolik spisovatelů, různého vzdělání a rozdílné společenské třídy a časově od sebe tak vzdálených, nedala by se pro vzájemné rozpory vůbec číst. □

Průvodce výstavou *Česká bible*, vydal Duotisk s.r.o.

BIBLE KRALICKÁ

I. Korintským, 13. kapitola

Apoštol Pavel

**Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými,
a lásky kdybych neměl,
učiněn jsem jako měď zvučící anebo zvonec
znějící.**

**A bychť měl prorocství, a znal všechna tajemství,
i všelikého umění došel, a kdybych měl tak
velikou víru,
že bych hory přenášel,
lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.
A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všecken
statek svůj,**

**a bych vydal tělo své k spálení,
a lásky bych jen neměl, nic mi to neprospívá.
Láska trpělivá jest, dobrotivá jest,
láska nezávidí, láska není všetečná,
nenadýmá se.**

**V nic neslušného se nevydává, nehledá svých
věcí,**

nezpouzí se, neobmýšlí zlého.

**Neraduje se z nepravosti,
ale spolu raduje se pravdě.**

Všecko snáší,

všemu věří,

všeho se naděje,

všeho trpělivě čeká.

**Láska nikdy nevypadá,
ačkoli prorocství přestanou, i jazykové
utichnou,**

i učení v nic přijde.

Z částky zajisté poznáváme

a z částky prorokujeme.

Ale jakž by přišlo dokonalé,

**tehdyž to, což jest z částky, vyhlazeno bude.
Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě,
myslil jsem jako dítě,**

**smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem učiněn
muž, opustil jsem dětinské věci.**

**Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze
podobnoství,**

ale tehdaž tváří v tvář.

Nyní poznávám z částky,

**ale tehdy poznám, tak jakž i známostí
obdařen budu.**

**Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré,
ale největší z nich jestiť láska.**

Utrpení bez útěchy?

PETER HAHNE

Foto: video-musik.de

Bůh jako alibi

Bylo to v jednom diskusním kroužku. Mluvilo se o Bohu a o světě – na pohodlných židlích a pohovkách. Někdo začínal hovořit o problému »Třetího světa«. Každý přispívá do diskuse s rozhořčením a vzrušením: úmrtnost dětí v sáhelovém pásmu, rasové konflikty v jižní Africe, bída v Eritreji ... A tu uklouzlo z úst jedné ženě zúčastněné na rozhovoru – šálek čaje v ruce a nohu přehozenou přes nohu: »Jak to jen může Bůh dopustit?«

Přítom mě napadlo: Mnozí si stěžují na Boží nespravedlnost, ačkoliv se jich samotných nedotkla ani nouze ani bída. Naopak: Posuzují problémy světa teoreticky a vnitřně nezúčastněně, z ptačí perspektivy. Diskuze o katastrofách při čaji! Velmi často mám dojem, že jsou mnozí docela rádi, že tato otázka »Jak to může Bůh dopustit« existuje. Lidské utrpení je tu použito jako vítaný argument proti Bohu. Bůh jako alibi.

To je přece otřesné: Nepohneme ani prstem, abychom pomohli bídu zmírnit, používáme však tuto bídu, abychom jí mohli argumentovat proti Bohu. Přírozeně je v tom rozdíl, když takovou otázku kladou postižení. Tady nemá smysl, abychom se lacině a rychle vyhnuli odpovědi. Když si však někdo stěžuje na nedostatek Boží lásky, aby se pod touto záminkou zbavil Boha, pak to vrhá podivné světlo na tazatele.

Utrpení na světě přece nemohu zneužívat k tomu, abych stavěl Boha na pranýř a sám sebe zbavoval odpovědnosti! Hovíme si v lenošce spravedlnosti a nepřiložíme ruku k zmírnění bídy na světě. Nanejvýš dáme nějaký milodar, abychom uklidnili výčitky svého svědomí. Ne, nezbavujme se Boha lacinými výmluvami, které mají jen zastřít naši vlastní nečinnost. To nikomu nepomůže. Především ne trpícím lidem. Odpor proti Bohu se stává pouhým zastíráním toho, že sami odmítáme pomoci.

Utrpení a slzy – kde je milý člověk?

Bůh je realita. Nesmlouvavě obrací náš pohled na toho, kdo je hlavní příčinou utrpení. Kdopak to je, kdo na světě rozšiřuje utrpení a bídu, slzy a zármutek: O tuto otázku se jedná. Nejukrutnějším původcem utrpení je totiž člověk. Člověk bez Boha.

Kdo z nás jen může vypočítat všechna utrpení na světě, za která musí být volán k zodpovědnosti jedině člověk, a ne Bůh! Kolik dětí má na svědomí předčasné zhroutilí svých rodičů! Co nocí proplakali, zešedivěli a zestárlí. Za to prosím nečinně Boha přece zodpovědným! Kolik rodičů nese vinu za duševní choroby svých dětí. Mají na svědomí prohranou budoucnost dospívající generace.

Kolik lidí zničilo sebe a ostatní. Strhněme už jednou roušku prolhaného měšťáctví z naší společnosti, z našich rodin a našich sousedů. Podívejme se přece už jednou za fasádu našich manželství, našich domů, pracovišť a závodů. Kolik lidí se tu vzájemně ničí! Jen alkoholismus ruinuje ročně milióny postižených a jejich okolí. Kolik je manželských partnerů, kteří si navzájem své životy totálně zničili. »Sedmé nebe« se jim stalo peklem.

Lidé si zavinili mnohé nemoci prostě sami, a ty pak způsobují těžké utrpení jim a jejich rodinám.

Měli bychom být už jednou čestní a přiznat to. Je mnoho takových, kteří víc kouří a pijí, kteří hodně pracují a málo odpočívají, protože si myslí: »mně to nic neudělá.« Mrhá se životem. A pak je už najednou pozdě ...

Čeho jsou lidé všeho schopni, se dovídám právě při psaní těchto řádků. Motocyklista utrpěl vážnou havárii. Krvácející leží na dálnici Stuttgart-Mnichov u Degerlochu. Kolem umírajícího pádí mnoho automobilistů, aniž zastaví, aby se o něho postarali. Konečně kdosi volá policii. Anonym. Zděšení policisté pak později udávají, že také tento jel dále, aniž by vyčkal, až přijede záchranka. Veškerá pomoc však přišla už příliš pozdě. Nuže, chcete snad tuto bestiální krutost lidského egoismu svádět na Boha?! Jak často mávali bezmocní lidé na okrajích silnic, a stovky aut projely kolem nich.

Nedá se vypsát, jak veliké je utrpení, které si lidé navzájem způsobují. Každého dne. Kolik žalu a kolik slz si člověk sám sobě připravuje. Je to člověk bez Boha. Takový člověk nemůže být »láskyplný«, protože lásku ztratil. Vždyť tato zosobněná láska je Bůh.

Emancipace od Boha

Karl Carstens, jeden z největších německých prezidentů, má pravdu: »příčinou všeho zla na naší zemi je odpadnutí člověka od Boha.« Člověk Boha odepsal. Odloučil

se od Stvořitele. Emancipoval se od jeho životodárného slova, jež dává řád a všechno udržuje. To je příčinou katastrofy. Stali jsme se bezbožnými, a proto to na této zemi tak vypadá. Pochopil(a) jsi to? Proto, a ne proč!

Hrůza a trápení, ghetta a šibenice, hroby a zákopy – to není z Boží vůle, to je lidské dílo. To jsou signály, že člověk dovede lépe ničit než budovat. Stojíme uprostřed zvláštního procesu: Člověk by dovedl v nejkratší době změnit naši zemi v ráj. Vynálezy a objevy by umožnily tvorbu nového světa. Uměli bychom to, ale to neuděláme!

Naopak, co by člověk mohl z vědeckých výzkumů využít k budování, používá velkou měrou k ničení. Švédský chemik, Alfred Nobel, vynalezl v roce 1867 dynamit. Touto třaskavinou chtěl pomoci horníkům a dělníkům v dolech, kteří těžili uhlí a rudu pouhou fyzickou silou. Jak pozeňnaný vynález! Ale co z toho udělal člověk? – Bomby!

Atomový badatel Otto Hahn objevil v r. 1938 spolu s Fritzem Strasmanem štěpení uranového jádra. Co z toho udělal člověk? – Bomby! Takový je dnešní problém: Otázka etiky ve vědě. Smí vlastně člověk všechno, co umí? – Zasahovat do genetiky, urychlovat smrt, měnit klima, nahrazovat člověka počítačem...Volání

Utrpení na světě přece nemohu zneužívat k tomu, abych stavěl Boha na pranýř a sám sebe zbavoval odpovědnosti!

po závazných měřítkách se ozývá stále hlasitěji. My dovedeme dnes téměř všechno. Ale smíme též všechno? Ve většině vynálezů vězí tato ambivalence, dvojí možnost: Buď požehnání, nebo kletba; buď využití k dobrému, nebo ke zlému. A člověk bez Boha už není prostě schopen složit své možnosti do rukou Stvořitele, jenž má konečnou odpovědnost.

Skutečnost, že jsme se zřekli Boha, nám vytuženou svobodu nepřinesla. Způsobila jen, že jsme se stali otroky lidského egoismu. Albert Einstein, onen veliký myslitel, si prý vzal vynálezy s sebou do hrobu. Uvažoval realisticky: »Vynálezy v rukou bezbožného člověka nás zničí.«

Měli bychom podstatně lepší svět, kdyby bylo více křesťanů? Kdyby byli dokonce v absolutní většině? Domnívám se, že základní problém vězí hlouběji, i když tu je mnoho lidí, kteří to myslí dobře, žijí poctivě a působí na svět v biblickém duchu. Všichni však patříme do osudové spojitosti se světem, který odpadl od Boha. Luther říká: »Všichni jsme společníci stejného utrpení.« Křesťané i pohané. Musíme si uvědomit realitu: Svět se od Boha odloučil ve svém celku. Proto to na něm vypadá tak, jak to vidíme.

Mimo ráj

Přes všechna dohadování, která nám vnucuje otázka, proč je utrpení,

musíme v zásadě konstatovat: Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré« Genesis 1:31 *A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.*

Původní Boží stvoření neznalo utrpení, nespravedlnost, krev a slzy. Tuto harmonii narušila teprve vzpoura proti Bohu, odloučení od Stvořitele a jeho slova. Svět s trápením a slzami, s hladomory a válkami není svět, jaký chtěl mít Bůh. Je to svět mimo ráj.

Kdo bere Bibli vážně – a kdo se ptá »To má být Bůh lásky?« – a míní přitom biblického Boha, - měl by jasně poznat: Teprve vzpoura proti Bohu způsobila rozkol ve stvoření. Člověk chtěl být jako Bůh, a to se mu stalo osudným. Rozhodovat přece můžeme nakonec jen o tom, co jsme sami zhotovili. Jedině konstruktér má návod k nejlepšímu použití výrobku, který vytvořil. Podle této zásady se přece také řídíme i v každodenním životě při zacházení s technickými přístroji. Ale myslíme si, že umíme rozhodovat o životě a světě, ačkoliv jsme je sami nestvořili ...

Jestliže Bůh existuje, a je Stvořitelem tohoto světa, pak je také Pánem tohoto stvoření. Největší katastrofou však je, když Stvořitel a jeho stvoření stojí proti sobě jako nepřátelé. Ze vzájemného působení nastalo protichůdné působení. Nikoliv přátelství, nýbrž nepřátelství určuje vztah mezi člověkem a Bohem.

Místo nejvyšší harmonie se ozývá pronikavá disonance. Bůh a člověk stojí proti sobě.

Důsledky odpadnutí od Boha jsou hmatatelné:

Vztah člověka k světu je právě tak narušený jako vztah člověka k člověku. Svět přírody i dějiny lidstva jsou poznamenány umíráním a utrpením, bojem všech proti všem, trumfováním silnějších nad slabšími.

Člověk učinil ze sebe Božího protivníka. Ne obráceně. A proto zakouší stále znovu »opak« všeho, co je Boží. Bůh představuje pořádek. Ezechiel 11,20: *Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali, a činili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem.* Mimo něho je chaos. Bůh je pokoj Efezským: 2,14: *Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různou.* Mimo něho je válka. Mír nám není zaslíben jako laciný přídavek k našemu měšťanství, ne jako nasládlý vánoční dárek. Mír je jen v takové míře, v jaké je uctíván Bůh. O Štědrém večeru andělé oznamují: Lukáš 2,14: *Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.* Kde není úcta k Bohu, tam se nemůže usídlit pokoj. □

Ukázka z knihy: Utrpení – proč je Bůh dopouští?

Nakladatelství Kompas

Příště: Peklo na zemi

Původní Boží stvoření neznalo utrpení, nespravedlnost, krev a slzy. Tuto harmonii narušila teprve vzpoura proti Bohu, odloučení od Stvořitele a jeho slova.

Pokračování ze strany 2

jinak. A to jen kvůli novému obsahu jediného krátkého slova: Bůh. Když přemýšlím o Bohu, kladu si otázku, proč víra v něj byla zcela »normální« a přirozená pro lidi žijící během minulých staletí. Víra není otázkou logických argumentů a empirických důkazů, ale otázkou praktických zážitků a zkušeností.

Jako další příklad uvedu pro moderního člověka mlhavé slovo »hřích«. I když slovu hřích plně nerozumíme, nezní nám příjemně, máme z něho strach. Vytěsnili jsme je ze svého slovníku. Už nikoho neslyšíme říkat to, co slyšovali lidé v minulých staletích: »Dopustili jste se hříchů«. Slovo hřích popisuje porušení zákona, zneužití principů, nesprávné jednání nebo zlý čin. Samotné slovo hřích v moderních lidech vyvolává strach. Strach z toho, že by se mohlo ukázat, že nežijeme správně. Strach z obavy, že by někdo mohl znát a posuzovat naše skryté myšlenky a jednání. Strach z možného odsouzení a potrestání. Cítíme, že slovo hřích je silnější než jiná slova označující zlo a špatnost – je nějak propojeno s námi a na druhé straně s Bohem. Většina lidí pod maskou kultivovanosti moderního člověka skrývá trpký pocit viny, který vyvěrá z hloubi naší duše. Přestože se sami ujišťujeme, že věříme a žijeme správně, přestože nás moderní psychologové ujišťují, že zlo je geneticky determinováno a neneseme na něm žádnou osobní odpovědnost, v hloubi duše cítíme trpký pocit viny. Viny z hříchů.

Řešení hříchů

Bible hovoří o hříchů poměrně často. Už první lidé se dopustili hříchů. A jejich potomci se dopouštěli dalších hříchů. K neposlušnosti se přidružila nenávisť, násilí, nevěra, vraždy, krádeže. Bible definuje hřích jako porušení Božích principů, jako neposlušnost Boha a zlé jednání. Smutné je, že »všichni (lidé) zhřešili a jsou daleko od slávy Boží.« (Ř 3,23) Je-li důsledkem hříchů smrt, pak není divu, že všichni lidé sdílí tentýž osud. I když gerontologové, neurologové a dietologové uvádějí různé příčiny stárnutí a smrti, jejich hlavní příčinou je hřích. Hřích andělů a později lidí je fenoménem, který nejhůře devastuje naši zemi a lidský rod. Hřích je nejzjevnější skutečností na tomto světě. Zasahuje, zraňuje a devastuje všechny lidi, etnické skupiny, národy, celou přírodu. Nikdo se mu nedokáže ubránit, nikdo ho ve vlastní síle nedokáže zastavit a porazit. Pavel, plodný spisovatel rané křesťanské církve napsal: »Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo

tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy Božích dětí.« (Ř 8,21-22)

Tvorstvo bylo vydáno hříchů. Padlý cherub pokušením zavlkl lidi do hříchů a do vzpoury proti Bohu. A lidstvo nemá sílu se z otroctví hříchů vymanit. Ani jeden velikán nebyl schopen zlomit pouta hříchů. Bez Boží pomoci bychom byli ztraceni. Zmíněný Pavel o tomto marném zápasu napsal: »Když chceš činit dobro, mám v dosahu jen zlo. ... činí mne zajatcem zákona hříchů. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?« (Ř 7,23-24)

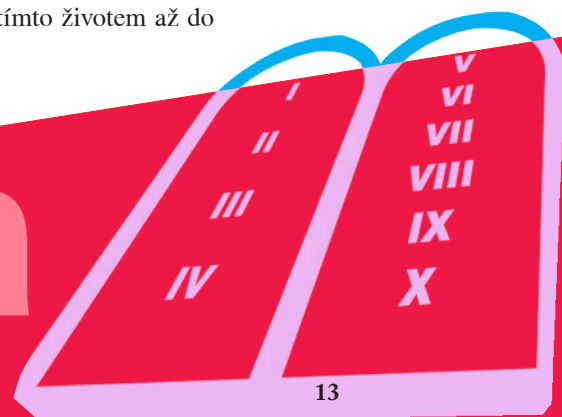
Před čtyřmi tisíciletími sestoupil Bůh na horu Sinaj a předložil lidem svůj zákon, Desatero – základní etické principy. Lidé se snažili žít správně, zápasili o poslušnost, čistotu a bezhříšnost. Čestně, ale marně. A pokud se jim podařilo regulovat sebekázní své činy, hřešili v srdci, ve své mysli. Přináším vám špatnou zprávu. Ani jednomu člověku se nepodařilo plně porazit hřích a žít správně. Tato skutečnost nás frustruje a bere nám odvahu a radost.

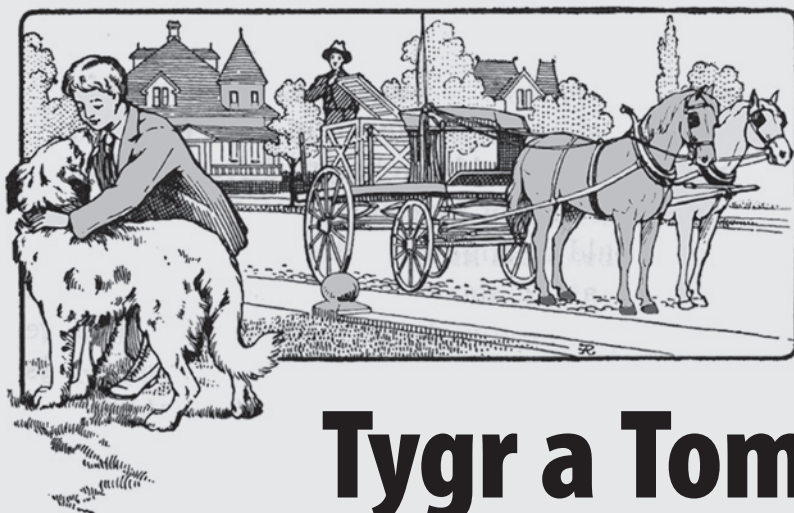
Ale přináším i dobrou zprávu. Bůh existuje. Živý Bůh není nevyzpytatelný tyran nebo netvor. Je to Otec, který chce pomoci svým dětem. Nabízí řešení hříchů, který je vrostlý do podstaty lidské přirozenosti. Zaprvé lidem pomáhá porozumět problému hříchů. Poslal na svět svého Syna, Ježíše Krista, který lidem vysvětlil podstatu hříchů a na konci svého života zemřel za lidské hříchů. »Nebo tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.« (Jn 3,16)

Zadruhé lidem nabízí odpuštění hříchů. To znamená, že když Boha požádáme, aby nám odpustil to, co jsme vykonali a co nedokážeme napravit, odpustí nám naše hříchů. Všechny – malé i velké, skryté i zjevné, závažné i ty, které nikoho neranily. Na světě nebyl a není žádný hřích, který by Bůh nedokázal odpustit. Záleží pouze na tom, jestli hříchů vyznáme a opustíme.

Zatřetí Bůh dává lidem sílu, aby nad hříchů dokázali zvítězit. »...aby tělo ovládané hříchů bylo zbaveno moci a my už hříchů neotročili.« (Ř 6,6) Nikdo kromě Boha nedokáže člověka osvobodit od hříchů.

Pokusme se slově Bůh, víra, hřích a spasení dát jejich původní duchovní obsah a prožívat je. Náš život se skutečně změní. Prožijeme jedinečnou zkušenost, která nás bude provázet tímto životem až do věčnosti. □

Tygr a Tom

pravdivý příběh pro děti i dospělé

Jednoho nádherného prázdninového dne se Tygr a Tom toulali kolem silnice. Snad se divíte, že nejdříve jmenuji Tygra, ale Tom se kvůli tomu neurazí. Naopak. Řekl by: »Tygr je ten nejlepší pes na světě a je minimálně dvakrát chytřejší než já!« S tou chválou by to asi trochu přehnal.

Téměř před rokem dostal Tom Tygra od strýce jako dárek k narozeninám. Tygr tenkrát vyskočil nádherným skokem z auta. Tom se na okamžik zadíval do jeho velkých moudrých očí a pak jej ihned objal kolem huňatého krku. Tomův záříci obličej se zřejmě Tygrovi líbil, neboť ho lízal po jeho hladké tváři. Za jednu hodinu už byli perfektní přátelé.

Tom měl pěkný kulatý obličej. Kdybychom s ním strávili několik dní, viděli bychom, že je to nesobecký chlapec se širokým srdcem. Brzy bychom ale také zjistili, že má neobvykle vznětlivý temperament. Když byl vzteklý, mohl jeho výraz obličejové mnohé vystrašit. Dupal nohama, třepal se svou malou sestrou a neslušně mluvil s maminkou. Nejhorší ale bylo, že zarmucoval svého nebeského Otce.

Jednou se stalo něco, na co Tom nezapomene do konce svého života.

Procházel se tehdy s Tygrem po silnici. Potkal je Richard Casey, Tomův kamarád ze školy.

»Ahoj, Richarde!« volal Tom. »Spěchám do tatínkova skladu na obilí. Jestli chceš, můžeme si hrát ve skladě nahoře pod střechem.«

Richard právě skončil práci v mamčině zahradě a těšil se na změnu.

Oba vyšli po schodech na půdu, kde si pěkně hráli. Náhle mezi nimi vznikla hádka kvůli nějaké maličkosti, na kterou si později nikdo nevzpomněl. Brzy si začali nadávat a Tom se nechal přemoci svou vznětlivostí a začal bít menšího Richarda. Tygr, který se určitě styděl za svého pána, ho tahal za kabát a hlasitě kňučel. Nic to ale nepomohlo. Nakonec začal Tom křičet: »Tady to máš, kdo má teda pravdu, já nebo ty?« Richard vzlykal: »Já mám pravdu a ty lžeš.«

Tom zlostí zčervenal, znovu se vrhl na Richarda a silně do něj narazil. Ó, jaká hrůza! Richard stál přímo u otevřeného otvoru, kterým se pomocí kladkostroje dopravovaly nahoru a dolů pytle s moukou nebo s obilím. Richard křičel, mával rukama a pak zmizel. Tomovo srdce se zastavilo a hrozný pocit mu projel od hlavy až k patě. Nejdříve se nemohl hnout z místa. Sám nevěděl, jak se to mohlo stát. Pak šel dolů ke svému příteli, nad kterým se už sklánělo několik mužů.

»Je mrtvý?« křičel Tom plný strachu. Jeden muž řekl: »Ne, myslíme si, že ne. Ale jak to, že spadl?«

»On nespadl«, vzlykavě řekl Tom. A protože nikdy nelhal řekl: »Já jsem do něj strčil.«

»Ty jsi ho shodil?« křičel výhružný hlas. »Víš, že tě mohou strčit do vězení? Když zemře, mohou tě dokonce i oběsit.«

Tom byl bledý jako Richard, kterého muži nesli domů. Šel za nimi a všechno slyšel jako ve snu.

Někdo volal: »Je těžce raněný?«

»Jen jeho ruce,« zněla odpověď.

»Zachránilo jej lano od kladkostroje. Klouzal po něm dolů. Jeho ruce jsou celé rozedřené. Pravděpodobně omdlel bolestí.«

V této chvíli přišel Tomův otec a okamžitě pochopil, oč se zde jedná. Tatínkův pohled na svého nešťastného syna, i když byl plný starostí a soucitu, byl jednoduše pro Toma příliš.

Následovaný Tygrem se protáhl se mezi lidmi, šel do lesa a tam se svalil na zem. Ještě před hodinou to byl veselý chlapec. Jaká hrozná změna se s ním stala. Proč se to stalo? Znovu se nechal přemoci svou vznětlivostí.

Jeho maminka ho často varovala před špatnými následky. Také mu řekla, že chlapci, kteří se nesnaží o sebeovládání, vyrostou ve zlé muže, kteří jsou schopni v návalu zlosti i někoho zabít. Teď ho mrazilo pomyšlení, že se téměř stal vrahem! Jen Boží milost pomohla Richardovi, že se chytil lana a ochránila Toma od pocitu viny, který by musel nést celý život.

Co se ale stane, když ubohý Richard přece zemře, byl tak zvláště bledý. Tom padl na kolena a snažně prosil Boha, aby zachránil Richardův život. Slíbil Bohu, že se bude snažit s Jeho pomocí překonat svou prudkou hněvivost.

Když už nemohl unést strašné napětí, dal se na cestu ke vdově Caseyové, Richardově mamince. U dveří, které prozrazovaly chudobu, se jej snažila Richardova maminka zahnat slovy: »Dnes jsi už připravil chudobné vdově dost trápení«. Vtom uslyšel Tom Richardův slabý hlas: »Ach, maminko, nechej ho vejít dovnitř. Já jsem nebyl lepší než on.«

Když Tom uslyšel slova pozvání, zajasal radostí a doslova vběhl dovnitř. Richard tu seděl s ovázanýma rukama.

Byl bledý, ale Tom děkoval Bohu, že zůstal naživu.

»Ráda bych věděla, jak to teď bude«, škytala Richardova maminka. »Kdo teď bude plevat zahradu a prodávat na trhu moji zeleninu? Bojím se, že nám bude scházet chleba dříve než skončí léto«. Pak si utřela rukama slzy z očí.

»Paní Caseyová«, rychle zvolal Tom, »já převezmu všechny práce, které dělal Richard. Budu prodávat zelí, brambory a fazole. Také budu vodit na pastvu krávy pana Brownse«.

Paní Caseyová kroutila hlavou, protože tomu nevěřila. Tom ale odvázně držel slovo. Následující týdn byl vždycky včas a čilý na svém místě a zahrada nebyla nikdy tak upravena jako nyní. Každé ráno stáli věrně Tygr a Tom s košíkem zeleniny na trhu a to tak dlouho, dokud neprodali poslední zboží. Nezáleželo na tom, jestli bylo horko, zda slunce páliło nebo ne. Utržené peníze pak poctivě odevzdal Richardově mamince.

Tomův tatínek často procházel tržiště a úsměvem povzbuzoval syna. Nenabídl mu však pomoc, aby ho dostal z této nepříjemné situace. Když to sám zvládne, bude to pro něj nezapomenutelná lekce. Tom se stal jemným a trpělivým, což zpozorovalo celé okolí. Jeho maminka se obzvláště těšila sladkému ovoci lítosti a sebeobětování.

Po několika týdnech mohly být Richardovi sundány obvazy. Ukázalo se, že má ruce velmi pokřivené. Richardova maminka nemohla Tomovi odpustit starosti, které jí udělal: »Nikdy mi už nebude takovou pomocí, jakou mi byl,« řekla k Tomovi. »Nikdy už nebude jako ostatní chlapci. Měl tak pěkný rukopis a teď drápe jako kocour«.

»Kdybychom měli ve městě znamenitého lékaře,« řekl soused, »pak by mu snad dal ruce do pořádku. Kdybychom jej dovezli do New Yorku, mohli by mu tam pomoci.«

»Ale kdo to má zaplatit?« vzlykala Richardova maminka a vybuchla v pláč. Tom to nemohl déle vydržet. Běžel do lesa, aby si rozmyslel, co udělá. Paní Caseyové už dal celé svoje kapesné za poslední tři měsíce. Náhle ho něco napadlo. Zůstal, jako by do něho uhořel blesk. Pak bolestně zvolal: »Ne, ne!

Všechno jen to ne. To nemůžu udělat!« Tygr jemně lízal jeho ruce a starostlivě ho pozoroval.

V Tomovi se odehrával strašný boj. Zmítal se ze strany na stranu. Ačkoliv to byl statečný chlapec, hlasitě sténal. Tygr kňučel a lízal Tomovi obličej. Potom odběhl do tmy, divoce štěkal na neviditelného nepřítele, přiběhl zase zpět, položil své packy na kolena svého mladého pána a účastně mával ocasem.

Pak se Tom podíval do Tygrových upřímných očí a třesoucím se hlasem řekl: »Tygře, starý příteli! Milý starý pejsku, odpustil bys mi někdy, kdybych tě prodal?« Pak přišel další výbuch nářku. Nakonec rychle vstal ze strachu, aby neztratil odvahu a utíkal z lesa. Běžel s Tygrem těsně v patách, bez přestávky, téměř tři kilometry přes pole, až se zastavil před dveřmi pana Majora Whita.

»Chcete ještě koupit Tygra, pane?«

»Rád«, řekl s překvapením starý pán. »Ale nemohu uvěřit, že ho chceš prodat, můj chlapče. Nebo přece?« Milý starý muž se tázavě díval na Toma.

»Ano, prosím«, hlesl Tom a neměl odvahy podívat se na svého starého přítele. Obchod byl rychle uzavřený a Tom držel v ruce deset dolarů. Tygr musel do dřevníku, jehož dveře se rychle zavřely a Tom spěchal pryč. Pak se ještě otočil a tlumeným hlasem říkal: »Budete k němu milý, Majore White, že ano? Milujte ho. Já jsem ho také miloval. To je nejlepší pes...«

»Ano, ano, můj synku,« řekl přátelsky pan Major. »Budu s ním jednat jako s princem a když ho někdy budeš chtít koupit zpět, můžeš ho mít.«

Tom ještě zakoktal poděkování a téměř letěl pryč, aby neslyšel Tygrovo škrábání na dveře.

Nyní jen v krátkosti. Tomova oběť nebyla zbytečná. Jeden přítel vzal Richarda do města a zaplatil potřebnou operaci Tomovými penězi. Pokroucené prsty byly narovnané a brzy byly schopny pracovat jako dříve. Celá vesnice hovořila o Tomovi kvůli jeho sebeobětování a ušlechtilé nápravě jeho krátkého neblahého výbuchu zlosti.

Několik dnů po Richardově návratu z nemocnice měl Tom narozeniny. Neslavil je jako dříve. Ačkoliv se těšil

z Richardova uzdravení, byl velmi smutný, že ztratil Tygra. Vzal si to tak k srdci, že zhubnul a v obličejí byl bledý. Svě narozeniny mohl prožít tak, jak si přál. Vzal si knihy, které mu darovali rodiče, a šel na své zamilované místo v lese. Lehl si do stínu mohutného javoru a obličej si přikryl dlaněmi.

»Moje poslední narozeniny byly mnohem hezčí«, myslel si Tom. »Tehdy jsem dostal Tygra a byl jsem šťastný, ačkoliv jsem ho miloval jen z poloviny jako dnes«.

Tom vzlykal, ale pak ho napadlo něco veselého: »Doufám, že jsem teď o něco lepší než minulý rok. Začal jsem se učit ovládat. S Boží pomocí v tom budu celý život pokračovat. Kolik starosti a utrpení jsem ale připravil sobě i druhým jen proto, že jsem se poddal svému prudkému temperamentu. A nejen to, ale...« pokračoval vzlykající Tom, »nezapomenu, že bych se téměř stal vrahem, kdyby mne neochránila Boží milost. Kdybych jen vydělal tolik peněz, abych si mohl koupit zpět svého milého starého Tygra.«

Tom byl ponořený do myšlenek a vtom uslyšel známý klus, rychlé radostné štěkání. V příštím okamžiku skočil hodný a věrný pes do Tomova náručí.

»Tygře, starý příteli!« zvolal Tom. Pokoušel se na něj přísně dívat, ale nemohl zadržet slzy. »Jak jsi dokázal utéct?«

Tygr odpověděl zvednutím dopisu, který předtím radostí upustil, a položil ho do Tomových rukou. V něm bylo napsáno:

Můj milý synu,

Tygr je smutný, potřebuje změnu. Přejí mu dobrého pána a vím, že nejlepší jsou ti, kteří se dokážou sami ovládat. Proto ho posílám k tobě. Když se budeš o něho dobře starat, tak by měl u tebe zůstat navždy!

Tvůj starý přítel Major White. (Zbytek četl Tom přes závoj slz)

P.S.: Víím co se stalo. Milý mladý příteli, nepolevuj ve svém snažení činit dobro! □

Ukázka z knihy J. E. White: Tygr a Tom

Tisk: Duotisk, Těškovice 61,
747 57 Velká Polom

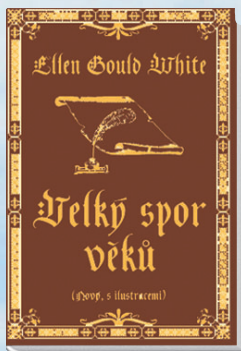
Ellen Gould White CESTA KE KRISTU

Jedinečná kniha, která se velmi citelně dotkne srdce mnoha lidí. Ukazuje Ježíše jako jediného, jenž dovede plně uspokojit naši duchovní potřebu a také usměrňuje cestu pochybujícího a tápajícího člověka.

Tato knížka vede čtenáře krok za krokem křesťanským životem k plnému štěstí. Každý v ní najde návod, jak získat

ušlechtilý charakter a vyrovnanou povahu.

53 Kč

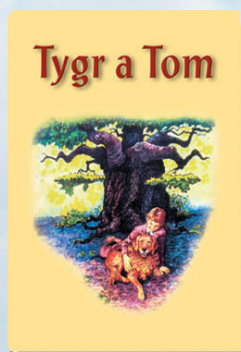

Ellen Gould White VELKÝ SPOR VĚKŮ (s ilustracemi)

Tato kniha nenapodobitelným způsobem popisuje světové události a jejich milníky, klíčové okamžiky historie ve světle prorockého vidění od vzpoury ve vesmíru po závěrečné dějství tohoto dramatu. Toto vydání je obohaceno bohatou obrazovou přílohou, která

podtrhuje dobu, do které je děj knihy zasazen. Její klíčový význam pro dnešní dobu ocení každý pozorný čtenář.

350 Kč

James E. White TYGR A TOM

Soubor pravdivých příběhů pro chlapce vydavatelů Ellen a Jamese Whiteových.

Co řekli experti o této knize:

„Tento výběr velice pěkných, charakter budujících povídek, je jedním z nejlepších, které znám. Od dob svého dětství jsem ho přečetl mnohokrát.“

(Dr. Raymond S. Moore; odborník pro rodinu a školu.)

Co řekli rodičové o této knize:

„Pro našeho syna jsem vydala za knihy a pedagogické materiály, které budují správný charakter, doslova tisíce dolarů. Žádná kniha neměla takový účinek jako tyto povídky z doby, kdy žily naše babičky.“ (Tracy Mandeville; vyučuje již řadu let své děti doma.)

82 Kč

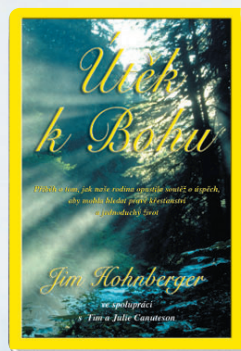

S. J. McMillen ZBYTEČNÉ NEMOCI

Chcete se zbavit strachu, smutku, nenávisti, neklidu, bolesti hlavy a vysokého krevního tlaku bez potřeby nadbytečného množství medikamentů? Vlastnili byste rádi „pokoj“ a „klid“? Zajímají Vás rady, které přicházejí od „pravého“ lékaře a které nás chrání před infekčními chorobami, rakovinou a mnohými dalšími nemocemi, které

mají smrtelný průběh a které se přes veškerý úspěch moderní medicíny stále udržují, ba i rozšiřují? Potom je tato poutavá kniha pro Vás tím správným lékem.

78 Kč

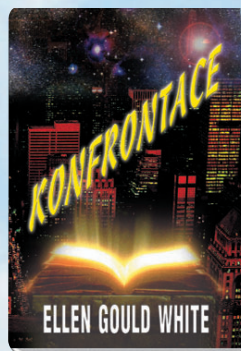

Jim Hohnberger ÚTĚK K BOHU

Jim a Sally Hohnbergerovi byli mladí a vzdělaní majitelé prosperující firmy. Vlastnili vily, drahá auta a v církvi měli přední postavení. Ale pod hladinou úspěchů se Jimovo manželství stalo rutinní záležitostí a jeho křesťanský život povrchním. Hohnbergerovi poznali, že jejich úspěchy jsou na úkor hlubšího spojení s Bohem. Rozhodli se všechno

prodat a přestěhovat se do divočiny, aby hledali Enochovu zkušenost. Co našli, změnilo navždy jejich život.

73 Kč

Ellen Gould White KONFRONTACE

Ellen G. White v různých dobách psala o pokušení a pádu člověka, plánu spasení a vítězství Krista na poušti při pokušení. V roce 1874 a 1875 v sérii třinácti článků, které byly publikovány v Review and Herald, se zabývala do hloubky těmito tématy. V těchto věnovala více pozornosti lekcím vycházejícím ze zkušeností člověka Ježíše Krista

při jeho setkání se s pokušením než pořadí historických událostí. Série je ukončena praktickými doporučeními pro řešení situací přítomných dní.

33 Kč

James E. White KRÁLOVSKÁ DCERA

Soubor pravdivých příběhů pro dívky vydavatelů Ellen a Jamese Whiteových. „Moje manželka Ellen vždy hodně četla. Na našich dlouhých cestách sesbírala velké množství knih a časopisů pro mládež, ze kterých vybrala morální a oduševnělé články, které předčítala svým dětem. Koupili jsme, vypůjčili nebo vyprosili velké množství knih, které nám zkrátily cestu... Jsou to

opravdu hodnotné knihy pro hodnotnou mládež.“ (Vydavatel James White in Review and Herald, 21. 6. 1881)

85 Kč

Objednávky na nabízené knihy a CD zasílejte na adresu:

MILAN LATKA, 747 64 Těškovice 61, Tel: 602 77 44 10, e-mail: duotisk@iol.cz.

K ceně bude připočteno poštovné.

Nabízené knihy je možno získat i na CD v digitální podobě spolu s dalšími vybranými knihami **za 480 Kč.**

CD bude také dostupné v rozšířené verzi se všemi vydanými i nevydanými tituly E. G. White, periodiky a dalšími autory (seznam na vyžádání).

480 Kč

Jan v knize Zjevení popisuje první ze znamení, která budou předcházet druhý příchod, takto: »A aj, země třesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel žíněný, a měsíc všecken byl jako krev.« (Zj 6, 12)

Tato znamení se ukázala před začátkem devatenáctého století. V roce 1755 se toto proroctví splnilo do té doby nejstrašnější známým zemětřesením. Všeobecně se o něm hovoří jako o lisabonském zemětřesení, i když zasáhlo velkou část Evropy, Afriky i Ameriky. Otřesy byly pozorovatelné i v Grónsku, v Západní Indii, na ostrově Madeira, v Norsku a ve Švédsku, ve Velké Británii a v Irsku. Zemětřesení zasáhlo území nejméně deseti milionů čtverečních kilometrů. V Africe se zemětřesení projevilo téměř stejně silně jako v Evropě. Zničena byla velká část Alžírka. Nedaleko hranic s Marokem zmizela celá vesnice s osmi nebo deseti tisíci obyvatel. Obrovská přílivová vlna zasáhla pobřeží Španělska a Afriky, zaplavovala města a působila hroznou zkázu.

Nejsilněji se zemětřesení projevilo ve Španělsku a Portugalsku. Město Kádiz zasáhla přílivová vlna vysoká téměř dvacet metrů. ^{GC 305} Třásly se hory, »některé z největších v Portugalsku otevřely své vrcholky, podivuhodným způsobem pukly, rozpadaly se na kusy a obrovské skalní masivy se valily do údolí. Očití svědkové tvrdili, že z některých hor šlehaly plameny.« (Sir Charles Lyell, Základy geologie, str. 495)

V Lisabonu »bylo z hlubin země slyšet jakoby dunění hromu. Vzápětí zpusťošil velkou část města prudký otřes. Během šesti minut zahynulo na šedesát tisíc lidí. **Moře nejprve ustoupilo a obnažilo široký pruh písčitého pobřeží. Za chvíli se však přiřítilo zpátky. Přílivová vlna vystoupila patnáct i více metrů nad obvyklou úroveň hladiny.**« »Mezi neobyčejné události, ke kterým v Lisabonu za této katastrofy došlo, patří také zmizení nové přístavní hráze, vybudované s obrovskými náklady z mramoru. Na tuto hráz se seběhl velký zástup lidí v domnění, že tam jsou v bezpečí před padajícími zříceninami domů. Přístavní hráz se však najednou propadla se všemi lidmi, kteří na ní byli, do moře a ani jediné mrtvé tělo nevyplavalo na hladinu.« (Tamtéž, str. 495)

V důsledku zemětřesení se zhroutily všechny kostely a kláštery, většina velkých veřejných budov a více než čtvrtina obytných domů. Asi dvě hodiny po zemětřesení vypukly v různých částech města požáry a zuřily téměř tři dny s takovou prudkostí, že město úplně zničily. K zemětřesení došlo ve svátek, kdy byly kostely a kláštery plné lidí, jen málokdo se zachránil.« (Encyclopedia Americana, heslo Lisabon) »Zděšení lidí se nedá popsat. Nikdo neplakal, nebylo slz. Ti, kdo přežili, šílení hrůzou pobíhali sem a tam, bili se do tváří i prsou a volali: ‚Slitování, to je konec světa!‘ Matky zapomínaly na své děti a utíkaly pro obrazy nebo sochy Ukřižovaného. Mnozí lidé utíkali do kostelů, aby tam našli ochranu. Nadarmo však vystavovali Ukřižovaného, nadarmo obíjvali oltáře. Obrazy, sochy, kněží i návštěvníci kostelů byli společně pohřbeni v jedné zřícenině.« Odhaduje se, že onoho osudného dne přišlo o život celkem devadesát tisíc lidí. (Viz Dodatek č. 31)

O 250 let později nastává podobná situace, jen lidí zemřelo mnohem více.

Ukázka z knihy Velký spor věků, kap. 17.

Knih, která nikoho nenechá v klidu

E.G.White

VELKÝ SPOR VĚKŮ

Církev, politika a budoucnost světa

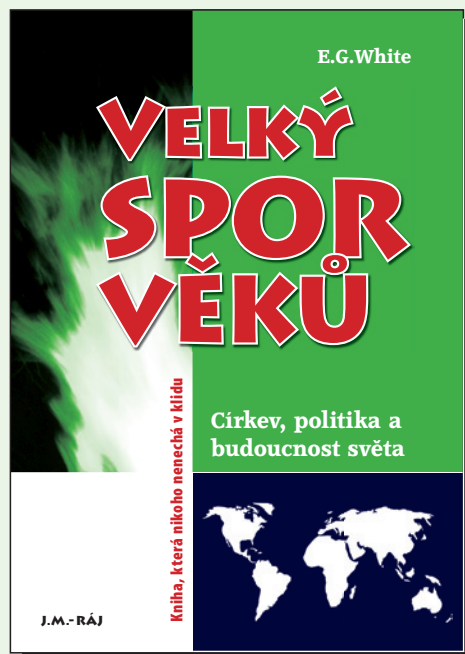
Bestseller!

Knih je přeložena do více než 45 jazyků

Svět se nachází uprostřed velkého boje. Války zachvacují národy, láska a soucit se ztrácejí. Existuje východisko? „Velký spor věků“ objasňuje aktuální situaci ve světě a ukazuje Boží záměr s jeho lidem. Kdo hledá odpověď na tyto otázky, najde ji s jistotou v této knize.

Ideální knih pro evangelizaci a také jako dárek sousedům, spolupracovníkům a známým.

Cena 30,- Kč

Velký spor věků odhaluje krok za krokem omezení naší osobní svobody. To je jeden z nejnebezpečnějších úkazů dnešní doby. Chcete poznat síly stojící za tímto úsilím?

Velký spor věků nabízí pohled na rozhodující otázky a uvádí nás do zákulisí světové politiky. Tato knih odhaluje vzrušující skutečnosti a také povzbuzující předpovědi tykající se budoucnosti.

Velký spor věků je přeložený do více než 45 jazyků a četly jej milióny lidí. Ve svých rukou máte jednu z nejvýznamnějších knih na světě!

Náboženství - stačí to?

JIM HOHNBERGER

»Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.« Jan 17,3

»Ale mami, musím jít? Nerad chodím do kostela. Nikdy z toho nic nemám.«

Maminka samozřejmě odmítla mou prosbu, a tak jsem neochotně navštěvoval kostel každý víkend. Kostel byl pro mě velkým břemenem. Musím přiznat, že byly časy, kdy jsem proklouzl do zadní části kostela, vzal jsem bulletin a rychle odešel do parku, abych tak přečkal hodinu. Domů jsem potom přišel s »důkazem« své přítomnosti.

Nebylo to proto, že by se moji rodiče nesnažili. Poslali mě do křesťanských škol a brali mě do kostela každý týden, ale pro mě byl kostel příliš vyumělkovaný, příliš formální, příliš nudný. Musel jsem tam chodit, a tak jsem se již v raném

věku naučil »předstírat«. Možná to sami znáte. Mnoho křesťanů dělá to, co se od nich očekává - vypadají navenek dobře, ale jejich srdce to tak necítí. Možná to ani nedokážou vysvětlit, ale nenaplnuje to jejich skutečné potřeby, a přesto se přizpůsobí, protože je to »správné«.

Když jsem nebyl pod vlivem svých milujících rodičů, přestal jsem chodit do kostela. Šel jsem za svými zájmy svou cestou. Už jsem měl dost chození do kostela a zbožného chování. Když jsem to všechno shrnul, viděl jsem, že mi to nepřineslo žádný užitek. Bůh pro mě nebyl víc než pro mé přátele, kteří v Něj nevěřili. Proč pokračovat ve hře?

Tak jsem šel svou cestou a Bůh rozuměl. On věděl, že kostely, které jsem navštěvoval, propagovaly raději sebe než Jeho. Neobviňoval mě, že jsem odešel. Jen čekal na správný okamžik, aby získal mou pozornost.

Bylo mi třicet, úspěšně jsem ukončil vysokou školu a strávil jsem pět let prodejem počítačových systémů. Potom jsem vlastnil agenturu pojišťovací společnosti, která se specializovala na pojištění aut, vlastníky nemovitostí, životní a zdravotní pojištění.

Byl jsem mladý a podnikavý. Měl jsem překrásný dům, nová auta, dobrý příjem a prosperující společnost. Hnal jsem se za americkým snem a věřil, že štěstí pochází z věcí, které činí život zajímavý, pohodlný a vzrušující.

Šalamoun, nejmoudřejší člověk, který kdy žil, to shrnul správně, když prohlásil, »Vše je marnost« (Kazatel 1,2). Marnost je prázdnota, vidina něčeho, co se nedá uchopit. Usiloval jsem o tuto prázdnotu, o tento americký sen a Bůh potřeboval získat mou pozornost. Ale jak? On jednoduše čekal a když přišel správný čas, pobídl mě, abych nabídl životní pojistku svému zubaři. Netušil jsem, jak drasticky se změní můj život po tomto Božím vnuknutí.

Foto: video-musik.de

Můj zubař byl jedním z mých klientů. Pojistil jsem jeho společnost, dům, zdraví a auto. Chtěl jsem mu také nabídnout životní pojistku. Dohodl jsem si s ním schůzku. Neměl zájem, což mi nedávalo smysl, protože jsem věděl, že je to rozumný člověk. »Proč nemáš zájem o životní pojištění?« ptal jsem se.

»Protože věřím, že Pán přijde dřív, než ho budu potřebovat a obdržím jeho výhody,« odpověděl mi.

Smál jsem se mu! Slyšel jsem různé výmluvy při uzavírání pojišťovací smlouvy obchodu, ale tahle byla směšná. Myslel jsem, že žertuje. »Co je ten pravý důvod?« sondažil jsem.

»To je ten pravý důvod.«

»Kde jsi přišel na takovou myšlenku?«

»Z Bible. Nečetl jsi nikdy Bibli, Jime?«

»Bible! Proč, to je jen svazek otčenášů a zdrávas Maria!«

»Ó ne, to není.«

A tak začala hodinu a půl dlouhá diskuze. Ne o životním pojištění, ale o životním ujištění. Zaujalo to moji pozornost. Můj zájem byl podnícen a má zvědavost byla probuzena. Potom se podíval na hodinky a řekl: »Jime, musím jet domů. Mám povinnosti. Nemohl bys k nám přijít se svou ženou ve středu večer? Můžeme pokračovat v naší debatě.«

»Můžu se tě na cokoli zeptat a nebude ti to vadit?«

»Samozřejmě,« ujistil mě.

»To zní skvěle!« řekl jsem. »Přijedeme!«

Ve středu večer nás Paul a Ethel Connerovi příjemně přivítali. Po několika minutách návštěvy v jejich obývacím pokoji Paul navrhl, abychom se přesunuli do jídelny, kde jsme se všichni čtyři posadili kolem velkého stolu. Přemýšlel jsem, jací to jsou zvláštní lidé. Seděli jsme u stolu a nenabídlí nám nic k pití nebo k jídlu. Paul se omluvil a pro něco odešel. Myslel jsem si, že si opožděně vzpomněl na pivo, ale on přinesl čtyři Bible! Ó, ne! Myslel jsem si: »Musí to být nějaký fanatik. Ani papež nevlastní čtyři Bible!«

Pavel nám podal Bible a řekl: »Jime, otevři svou Bibli u Daniele.«

»Co je to Daniel?« zeptal jsem se.

»To je kniha ve Starém zákoně.«

»Co je to Starý zákon?«

»Ty jsi opravdu nežertoval, když jsi řekl, že nečteš Bibli,« řekl Paul s úsměvem.

Sally a já jsme opustili jejich dům o půl dvanácté v noci. Nikdy předtím jsme neslyšeli tak překvapující pravdy. Rozezněly zvon mého srdce a vzbudily u mne touhu po Bohu.

Pozvali nás, abychom přišli znovu příští týden. Začal jsem se na středeční večer těšit. Paul byl znalcem Bible. Dokázal ji velmi živě představit. »Proč mi nikdo v našem kostele tyto věci neřekl?« naléhal jsem.

»Já nevím,« řekl jednoduše Paul.

»Měl by ses jich zeptat.«

Rozhodl jsem se že to udělám. Znal jsem dva kněze. S jedním jsem chodil na lov a s druhým jsem chodil pít. A tak jsem se jednoho z nich zeptal na Bibli.

»S kým jsi ji studoval?« zeptal se.

»S doktorem Connerem a jeho ženou.«

»Ne, Jime. Já nemám na mysli lidi, se kterými jsi studoval, ale z jaké církve pocházejí?«

Odpověděl jsem mu a on řekl: »Jsou to fundamentalisté, Jime.«

»Co to je?« zeptal jsem se.

»Fundamentalisté věří, že se má brát čtení Bible doslovně, že se lidé mají snažit a dělat přesně to, co Bible říká.«

Byl jsem zmaten. »Co je na tom špatného? A co jsme my, když nejsme fundamentalisté?«

»Jime, my jsme tradicionalisté. Věříme, že Bible byla napsána před tisíci lety a musí být vykládána dnešní společností ve světle církevních tradic. Proto nemusíme žít stejným způsobem jako žili lidé v barbarských biblických dobách.«

»Ó! To dává smysl.«

Posílení touto informací jsme pokračovali s Connerovými ve studiu Bible. Každou středu večer po dobu osmnácti měsíců. Neměl jsem ponětí, že Bible obsahuje takové pravdy. Na konci každého studia se

mě Ethel otázala: »Jime, nešel bys tento víkend do sboru?«

»Ne, dokud nebudu naprosto přesvědčený, že je to pravda.« Tato odpověď se pro nás stala téměř tradicí, a tak byla Ethel jednoho dne šokována, když jsem oznámil: »Tento víkend jdu do sboru. Nemůžu se už dočkat, až se setkám se svatými, kteří žijí tuto pravdu!«

Byl jsem nadšený! Bylo to velké vzrušení. Pokud tyto pravdy nadchly mne, potom setkání s těmi, kteří žijí podle těchto pravd, bude báječná událost. Paul a Ethel tak nadšeně nevypadali. Ve skutečnosti vypadali trochu nervózně.

»Jime,« řekla Ethel, »je tu několik věcí, o kterých ti musíme říct dříve, než půjdeš do sboru...«

Snažili se mi vysvětlit, co brzy poznám sám. Ne všichni svatí jsou svatí. Později jsem zjistil, že se v Bibli o tom hovoří: »Avšak nemůže zmařeno být slovo Boží. Nebo ne všichni, kteří jsou z Izraele, Izraelští jsou.« (Řím. 9:6), »*Nebo* ne ten jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž to jest pravé obřezání, kteréž bývá zjevně na těle; Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitř jest Židem, a to jest pravé obřezání, kteréž jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z lidí *jest, ale z Boha*.« (Řím. 2,28.29). Silná slova, ale jak málo jsem si uvědomoval, že jsou přiléhavá i pro mě.

Během osmnácti měsíců jsem si oblíbil Boží slovo. Bůh používal své Slovo, aby vzbudilo v mém srdci odezvu. Nicméně jsem padl do jedné z pastí, které staví satan před ty, kteří hledají Boha. Cítil jsem totiž, že mi intelektuální souhlas s pravdou stačí k tomu, abych se stal křesťanem. Pravdy obsažené v Jeho slovech se staly mým náboženstvím.

Po celý život jsem toužil poznat někoho, kdo by mi ukázal, jak se stát křesťanem. Nyní jsem cítil, že jsem ho našel. Měl jsem silnou vůli a pravdy objevené v Božím slovu, jsem uplatňoval ve svém životě. Byl jsem zapálen pro pravdu. Byl jsem upřímný. Byl jsem čestný (pocitivý).

Velice jsem se ale mylil v tom, jaký je opravdový křesťan.

O své zapálení pro pravdu jsem se chtěl podělit se členy svojí rodiny. Snažil jsem se jim ukázat, že jejich učení není biblické. Nelíbilo se jim to. Nechtěli přijmout moji pravdu. Nebyli schopni vyložit nebo ubránit své názory biblicky, ale odmítali přijmout mé.

Tak jsem se vracel znovu a znovu zpět. Nakonec mi má rodina dala jasně najevo, že nechce mít nic společného s mým novým náboženstvím. Dokonce jim ani nevadilo, že se mnou nemají nic společného.

»Já mám pravdu a vy ne. Já mám pravdu a vy věříte bludu,« opakoval jsem. Právem se ode mne úplně odvrátili.

Ostatní mé zapálení pro pravdu pochopili. Brzy jsem dával biblické hodiny jiným dychtivým duším, které jako já přijaly úžasné pravdy Bible za své náboženství. Stal jsem se starším místního sboru a navenek jsem byl dobrým křesťanem.

Nicméně i mě, tvrdohlavému Němci, začínalo být jasné, že v mém křesťanském životě není něco v pořádku. Ve sboru jsem přednesl nádherné kázání o vítězství nad hříchem a potom jsem doma křičel na svou ženu a byl podrážděný ke svým dětem. Věděl jsem, že to není správné, ale ani svoji silnou vůli jsem v této oblasti nezískal vítězství.

Bible to popisuje takto: »Z jedné a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne tak býti má, bratří moji. Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hořkou vodu? Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Tak žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže.« Jakub 3,10-12. »Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.« Jakub 1,26.

Pán ke mně začal hovořit těmito verši a do mé mysli se vkrádalo

podezření. Chybí mi něco? Jsem skutečně obrácený? Byl jsem v církvi, ale nebyl jsem v Kristu. Začalo mi být jasné, že je-li myš v krabici od sušenek, ještě se z ní nestane sušenka! Po několika letech se nakonec Pán dostal k mému tvrdému srdci a řekl: »Jime, musíš se zastavit a ujasnit si, co děláš. Potřebuješ se ujistit, že jsi obrácený.«

»Já? Proč, Pane, já jsem starším sboru! Přivedl jsem desítky lidí do Tvé církve. Já a neobrácený?«

»Ano, Jime, jsou tady určité věci, kterým prostě nerozumíš.«

Přišel jsem k poznání, že ortodoxie nebo správné názory založené na doktrínách, jsou jen nepatrnou částí pravého náboženství. Dnes existují milióny lidí, kteří se hlásí ke křesťanství, kteří uznávají »správné« názory. Ale byla někdy opravdová duchovnost v tak hlubokém úpadku jaký je dnes?

Správná Biblická interpretace je absolutní nutností pro každého křesťana. Přesto můžeme Bibli interpretovat takovým způsobem, že vedeme posluchače spíše k systému »pravd« nežli k Bohu.

Nejen slova obnovují duši, ale i Bůh samotný a dokud posluchači nenaleznou Boha v osobní zkušenosti, budou jen na úrovni »pravd.« Bible není koncem, ale prostředkem, nástrojem k přivádění lidí k osobnímu vztahu k Bohu. Dnes k nám Kristus hovoří stejnými slovy, jakými mluvil s povrchními náboženskými učenci své doby: »Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně. A nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.« Jan 5,39.40.

Měl jsem teologické vědomosti a mohl jsem přednášet biblické výklady v naučených termínech, ale když bych se setkal tváří v tvář s pravým živým křesťanstvím, mé velké poznání by se ukázalo jako povrchní.

Kdybych mohl stát u kříže a mluvit s Máří Magdalénou, jaký by asi byl náš rozhovor?

»Máří, vidím, že jsi neopustila Ježíše jako někteří ostatní. Činíš tyto dobré skutky skrze připočtenou nebo propůjčenou spravedlnost? Pokud jsi obdržela spravedlnost od Boha, potom musíš být ospravedlněna. Kdy jsi byla ospravedlněna?«

»Co? Kdo? Očem to mluvíš?« mohla by se mě zeptat. »Miluji Její! On je mým Pánem, mým Spasitelem! On mě vykoupil!«

Kdo z nás vyznával pravé náboženství? Starší sboru nebo nevěstka? Znal jsem všechny teologické termíny, ale ona měla zkušenost srdce.

Organizovaná náboženství se mohou osvědčit jako náhražka zachraňujícího poznání Boha. Velké nebezpečí však leží v samolibosti (spokojenosti). Přijali jsme doktríny a navštěvujeme týdenní shromáždění. Cítíme se spokojeni, protože jsme bezpečně ve stádu. Jsme přece v církvi a v Jeho Slovu, a tak jsme našli Boha. Ale našli jsme Její? Členství v církvi a vyznání jsou špatná synonyma pro zkušenost znovuzrození. Všichni kolem nás mají zhruba stejnou zkušenost jakou máme my, a tak nevidíme nebezpečí a necítíme potřebu hlubší zkušenosti. Tato situace nyní existuje téměř ve všech církvích a organizacích. Tato falešná víra, že jsme našli náboženství skrze pouhé znalosti, vyznání a návštěvy sboru, nám dovoluje jednat s Bohem jako s výhodou a ne jako s jádrem našeho každodenního života.

Církev z větší části zahlušuje i poslední stopy pravého náboženství. Nabízí ujištění a pohodu bez jakéhokoli opravdového, živého spojení s Bohem. Členové jsou nemluvnaty, která ba se měla uspokojit s dudlíkem místo »skutečnou věcí.«

Možná máte pocit, že jsem proti církvi, ale není tomu tak. Církev mě nepřivedla k Bohu, ale byl to můstek, který mi otevřel oči a nasměroval mé myšlení. Byl to jakýsi katalyzátor, který mi ukázal směr, upevnil

mě v některých principech a zajistil mi určitou strukturu. Bez toho bych asi nevstoupil na stezku hlubšího života. Za to jí budu vždy vděčný.

Ale toužím po tom, aby lidé z těchto církví viděli, že se na něco zapomnělo: Bůh je osoba a všichni Ho mohou poznat a vnímat. Jádrem opravdové křesťanské zkušenosti je spojení mezi Bohem a člověkem! Každý den, každou hodinu, okamžik za okamžikem nás Bůh vede, posiluje a inspiruje nás v našem životě »Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.« Kol 3,3 aby byl »...všecko ve všech« 1. Kor 15,28. Cítil jsem, že mi tato zkušenost chybí. Nechápal jsem to, ale toužil jsem po ní v nejhlubší (nejniternější) části své duše.

Bůh vložil tuto touhu do mého srdce a chtěl mi dát prožít tuto zkušenost, ale věděl, že projdu ve svém životě velkými změnami. On věděl, že Ježíš nikdy nenajdu v »církvích« a »náboženstvích« světa se svou pýchou, okázalým předstíráním a sebe-prosazováním. Proto mi dal stejné poselství, jaké dal Ježíš svým učedníkům. Řekl: Pojdte vy sami obzvláště na pusté místo, a odpočiňte maličko. Nebo bylo množství těch, kteříž přicházeli a odcházeli, takže ani k jídlu chvíle neměli.« Mark 6,31.

Dal mi první klíče k této zkušenosti. Musel jsem odpovědět na Jeho nádherné úsilí o mé srdce a odhodlat se Ježíše najít. »A hledajíce mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.« Jer 29,13.

Potom mi Bůh řekl: »Jime, musíš být ochotný upravit svůj rozvrh dne, omezit své nekonečné povinnosti, zjednodušit svůj život, abys mohl «... Žalm 46,10. □

*Jim Hohnberger, ukázka z knihy
Útěk k Bohu.*

Pozoruhodná věc

Je to zvláštní, i když víme, že musíme zemřít, přesto se nepřipravujeme pro věčnost.

Odpověď

Evangelista radostně vyprávěl o Pánu Ježíši a o nádheře Nové země, kde by také chtěl být.

»Byl jste již v nebi?« zeptal se jeden z posměvačů.

»Nebyl, příteli,« odpověděl, »ještě jsem tam nebyl, ale ten, který je nahoře, byl zde dole! Ježíš přišel do tohoto údolí smrti, aby hledal a spasil hříšníky a také tebe!«

Věříš tomu?

Bible

Bible je oknem ve vězení tohoto světa, kterým můžeme nahlédnout do věčnosti.

Pravá svoboda

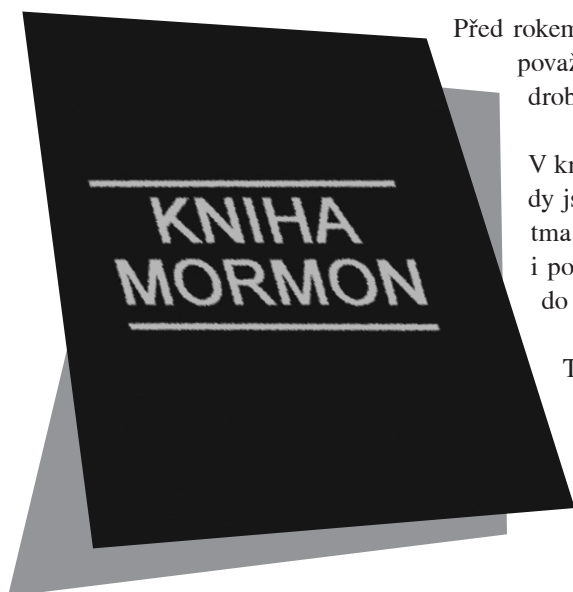
Pravá svoboda závisí na ovládnutí vlastních žádostí. Kdo neumí panovat sám nad sebou, zůstává otrokem, i kdyby vládl celému světu.

Návrat do ráje

JAROSLAV JUŘICA

Pád do hříchu a vykoupení z hlediska Mormonů

Před rokem 1844 měl prý vidění muž, který se jmenoval Joseph Smith. Je považován za proroka Mormonů. Mezi jiným mu prý byly sděleny podrobnosti o pádu člověka do hříchu.

V knize Mormonů najdeme (str. 49-50, od v. 11) tvrzení, že protiklady jsou nutné a Bůh si je přeje! Že dobro a zlo, smrt a život, světlo a tma jsou nutné. Že pád člověka do hříchu byl nezbytný, dokonce byl i požehnáním pro lidstvo i celý vesmír! Nebyl to pád do hříchu, ale do štěstí!

To byl začátek zcela nového pohledu na vykoupení a pád člověka do hříchu, který měl obzvláště ovlivnit novodobé křesťanství a jeho budoucnost!

Podle této verze bychom měli dokonce děkovat satanovi za to, že svedl Adama a Evu ke hříchu!

Cesta vykoupení a pád do hříchu z hlediska New–Age

Krátce po roce 1844 měla žena ruské národnosti žijící v USA, Helena Petrovna Blavatská, zvláštní vidění. Její učení se stalo oficiálním v roce 1875, kdy v New–Yorku založila Teozofickou společnost. Tím byl položen základ hnutí New–Age, které se odvolává na vidění a duchovní vůdce. Jedno z hlavních učení New–Age představuje určitou cestu vedoucí ke spasení a její souvislost s pádem člověka do hříchu!

Co dnes učí mnozí učitelé New–Age o satanovi? Satan byl bratrem archanděla Michaela, kterému se měl klanět! Satan je považován za bývalého archanděla, tak jako je Michael. Je to správné?

Podle katolického učení existuje sedm archandělů. (Michael, Gabriel, Rafael, Uriel, Raguel, Sealthiel, Jehudiel). Michael není Ježíš, nýbrž jeden ze sedmi stvořených archandělů.

Bible nám říká, že je jen jeden archanděl a to je Michael, kníže andělů, Ježíš! (Daniel 12, 1; Juda 9; Zjevení 12, 7)

Michael je ten, kdo porazil satana. Nebyl to vysoce postavený anděl, nýbrž Ježíš Kristus!

Před archandělem Michaelem se měl satan sklánět, jemu se podřídit. Ale k tomu se nechťel satan snížit. Proč by se také měl jeden stvořený anděl sklánět před druhým stvořením?

To znamená, že satanova neposlušnost je tím v určitém smyslu ospravedlněna!

Je jedno, zda to vidíme tak nebo onak? Lidem se může zdát, že je to jedno, když satan takto zdůvodňuje svou vzpouru v nebi, ale satan tím sleduje své zájmy!

Satanův stálý cíl je zmýlit lidi, představit sama sebe jako spravedlivého a Boha jako nespravedlivého.

(Více se o New–Age dočtete v brožuře: New–Age z biblického pohledu. ISBN 80-7130-009-8, Luxpres Praha)

Co říká Islám o pádu do hříchu?

Korán »Sura 2, 33 ff; 12 ff; 15, 27 ff; 20, 117 ff.«

Adama stvořil Bůh z hlíny. Anděly stvořil Bůh z ohně a měli se sklánět a modlit před Adamem, který byl stvořený pouze z hlíny. Iblis (satan) se tomuto příkazu vzepřel, protože se cítil ponížěn.

Podle Mohamedova učení, Bůh žádal po satanovi, aby se sklonil před stvořením, k čemuž nebyl ochoten. Satan byl v právu, avšak ihned po tomto odmítnutí ho Bůh vyhostil z nebe. Bůh ho vyhnal a dal mu možnost svádět Adama a jeho potomky ke hříchu. Dokonce to považuje za dobré a satanovi se dílo daří!

Satanovi jde o to, aby zatemnil pravdu o vzpouře proti Bohu a aby tato vzpoura byla považována za spravedlivou!

Takový pohled na pád do hříchu, vede i k jinému pohledu na spasení!

Proto také Islám nepotřebuje žádného vykupitele. Člověk musí spasení dosáhnout sám dodržováním různých církevních předpisů. Bůh lidem pomůže jen když chtějí, jinak je z omylů nevyvede a nechá je v hříchu.

Toto učení neobviňuje Boha z nespravedlnosti. Nejde o spor mezi Bohem a satanem ani o žádnou konfrontaci s jeho zákonem. Bůh považuje za dobré, že satan svádí lidi! Dobro a zlo jsou do určité míry partnery! Tato základní myšlenka se nachází také v mnoha východních náboženstvích.

-Volně zpracoval Jaroslav Juřica podle knihy: »Pád do hříchu, vykoupení a soud.« Armin Krakolinig

V další části bude popsáno chování lidí po pádu do hříchu

»Byliť jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošíjní, bloudící, sloužíce žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a závisti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávidíce.« Titovi 3, 3

»V Bibli jsou příběhy, které opravdu nejsou pěkné,« řekla jedna žena a tento argument měla jako záminku proto, že Bibli už nečte.

Je pravda, že v Bibli jsou dokonce i hrozné příběhy. Bible není sbírka příběhů »na dobrou noc«, nýbrž kniha, předkládající neokrášlenou pravdu. Ukazuje člověka takového, jaký je, se vši zlobou, špatností a nemravností. A že tomu dnes není jinak, nás přesvědčí nahlédnutí do denního tisku.

Temné pohnutky a zloba lidského srdce nejsou nikde odhaleny tak jako v Bibli, protože ta je Božím slovem, a jenom Bůh vidí do nitra člověka.

Takový obraz tedy poskytuje Bible o člověku. Jenže to není vše; v téže knize se učíme poznávat Boha – Jeho svatost a dokonalou čistotu, ale také Jeho milost a milosrdenství, které prokazuje hříšnému člověku.

Pokusme se zamyslet nad tím, co nám Bůh nabízí.

Když se ohlédneme zpět za událostmi minulého roku, musíme říci, že se stalo mnohé, s čím jsme vůbec nepočítali. Někdo si vzpomene na rodinné události, jiný na politické změny nejenom u nás, ale i v zahraničí. Mnozí, snad většina, pomyslí na katastrofy, které připravily mnoho lidí nejen o přístřeší ale i o život. Ať jsou to tornáda v USA, které se šíří i do Evropy, obrovské záplavy i sucha, zemětřesení či rozmnožení všežravých kobylek.

Mnozí řeknou ano, »ale to bylo vždycky...«, a snaží se tím zbavit starosti o budoucnost. Jednoduše řečeno, »smetou to pod stůl«. Co ale stojí za těmito událostmi? Co očekáváme a co nás opravdu potká? Závisí naše očekávání na tom, jaké knihy, nebo časopisy čteme? Abychom získali přehled o tomto tématu, museli jsme shromáždit a roztrždit spoustu materiálu. Došli jsme k následujícímu poznání:

- Mnoho předpovědí týkajících se budoucnosti lidstva se podobalo biblické předpovědi. Ale jen podobalo, protože vždy bylo ve srovnání s biblickým proroctvím hodně vynecháno, nebo hodně přibásněno.
- Žádný z autorů článků si nedal námahu napsat o tom, co na tyto katastrofy a o budoucnosti světa říká Bible.

Zdá se, že daleko zajímavější jsou lidské spekulace než biblický pohled na skutečnost. A to si říkáme, že žijeme v křesťanském světě. Mnozí z nás se považují za křesťany a vlastní dokonce i Bibli. Snad je na posledním místě v knihovničce, možná je i zaprášená či úplně zapomenutá. Naším přáním je, aby tento skrytý poklad byl objeven v každé rodině, aby byla studována biblická proroctví týkající se naší doby. Těm, kteří doma nenajdou Kralickou Bibli, rádi poradíme, kde se dá levně koupit.

Redakce

Z
ráje
do
ráje

